

"Hoe was 'Het' "? (De meeste gestelde vraag na de Klassiekerweek)

Een middeleeuwer met een heidense blik! Ik heb met eigen ogen gezien dat vele eerbare Italiaanse vrouwen het asfalt kusten waarop Bartali en Coppi ver voor een ontredderd peloton naar de top snelden.

Jan de Vries (in: de Volkskrant; zomer 1949)

Eind jaren tachtig, toen ik begon met toerfietsen, kocht ik het boek 'Heldenlevens' van Martin Ros. Hierin beschrijft hij de Tour-onze opstapplaats Hinault en Merckx kende ik uiteraard, maar Bartali, Coppi, Koblet en nog wat andere namen waren van ver voor mijn tijd. Nu, bijna twintig jaar later en vele fietskilometers verder, kan ik tijdens de Klassiekerweek 2005 ervaren wat het voor een wielrenner betekent om een aantal zware fietstochten binnen een korte tijd te rijden. Anno 2005 doen we dat met carbonfietsen en triple- versnellingen. Hoe anders was dat vroeger.

Standbeeld voor Coppi en Bartali op de Madonna del Ghisallo. (754 mtr. Maar wel stukken van 13 à 14% stijging.)

Vrijdag 27 mei 2005.

Gisteravond hebben we de fietsen ingeladen en de rugzakken volgepropt met wielerkleding en voedselpakketten. Want hoewel we vinden dat onze voorbereiding voldoende is geweest, begon de twijfel toe te slaan toen de 14 pagina's dikke brochure van de Klassiekerweek op de

De fietsen staan keurig beschermd achter in de bus.

mat viel. De uitgebreid beschreven routes, met tijdsplanning en hoogteprofielen, deed onze zelfverzekerdheid, in ieder geval die van mij, toch wel enig geweld aan.

We vertrekken met twee auto's vanuit Doetinchem met frisse moed naar onze opstapplaats Het Harde. Bij Apeldoorn neem ik een foutieve afslag en als we al op de verkeerde autobaan zitten gaat de telefoon: 'Tom-Tom'René: "Bel maar even dat we later komen!"

Meteen programmeer ik het telefoonnummer van de organisatie in mijn GSM want het zal deze week nog wel vaker gebeuren dat ik buiten de tijd binnen kom. Gelukkig zijn er

enkele mensen nog later op de opstapplaats, dus dat geeft moed.

De fietsen worden één voor één door de chauffeur aangepakt en voorzichtig achter in de bus geplaatst. Geweldig. Zo kunnen Nils en 'Isaac' ook bij elkaar blijven. Het is druk op de weg dus de reis naar Eindhoven, de volgende opstapplaats, duurt wat langer dan gepland. Hier is nog een flinke pauze, dus we kunnen al even de groep rondkijken om te zien wie het meest afgetraind is. Ik hoor daar zeker niet bij!

Om 18.00 uur komen we, na een kleine rondrit door de stad Mullhouse in verband met de aanleg van een nieuwe tramverbinding, bij onze eerste overnachtingsplaats. De organisatie heeft zelf de kamerindeling reeds gemaakt. Mijn slaapmaatje voor deze week is Reinhold uit

Duitsland, die in Friesland woont en werkt. Gelukkig is het geen 'vroegslaper' dus daar heb ik het mee getroffen. Na het goede eten gaan we nog een paar uurtjes de stad in. Het is warm en het centrum van Mullhouse is dichtbij. De biertjes smaken ons goed.

Centrum Mullhouse in de avondzon.

Bij terugkomst in het hotel praat ik nog bijna een uur met Reinhold over van alles en natuurlijk over onze fietsavonturen. Hij heeft ook al het nodige gefietst: 20.000 km in 2004. Met een paar biertjes op durf ik hem wel te vragen of zijn avs 40-45 km is, maar de boodschap komt niet over. Gelukkig maar.

Zaterdag 28 mei.

Om 8.00 uur is het ontbijt en om 9.00 uur vertrekken we naar Milaan. We rijden nog geen kwartier als 'Tom-Tom' René heel nonchalant opmerkt dat we op de verkeerde autobaan zitten.

En inderdaad, als via een soort van estafette deze mededeling de chauffeur bereikt, wordt al snel de autobaan verlaten om de reis in de goede richting voort te zetten. Onderweg doen de meesten een schoonheidsslaapje, jullie moeten zelf maar beoordelen of dit geholpen heeft. Inmiddels is de sfeer in de bus erg gezellig. Links naast me zit Stefan de gehele rit te slapen of met zijn koptelefoon op naar muziek te luisteren. Rechts zit een fietser uit Twello. Al pratende blijkt hij mijn naam te kennen omdat ik veel toerclubs een e-mail gestuurd heb met een beschrijving van- en uitnodiging voor de IGH-2005.

Tijdens de lunch wordt Stefan geïnterviewd door een verslaggever, Martin, van het blad *FIETS*. Drie toerrijders worden deze week gevolgd en elke dag wordt hen naar de bevindingen gevraagd. Om 16.00 uur arriveren we in Milaan. Helaas is dit hotel aan de autobaan gelegen, dus er is niet veel vertier. Ook het eten blijkt tegen te vallen. Niet zozeer de smaak, maar wel de hoeveelheid. Er lijkt paniek uit te breken. Gelukkig weet de toerleider nog een extra portie pasta los te praten. Nu liggen we toch wel voor 23.00 uur in bed want morgen is het vroeg dag.

Zondag 29 mei.

Om 4.30 uur wordt ik gewekt door Reinhold die met de 'grondigheid', zoals we dat kennen van onze Oosterburen, de voorbereidingen treft voor de eerste klassieker: **Milaan-San Remo**. Het ontbijt is goed, er wordt door alle deelnemers veel gegeten. Om 5.00 uur zit iedereen in de bus en gaan we naar de start. Gelukkig is de busrit van korte duur. Na een kwartiertje staan we in de buitenwijken van Milaan, ergens op een parkeerplaats. De fietsen worden uitgeladen en geprepareerd voor de eerste 293 km. Ruim voor 6.00 uur wordt het startsein gegeven. Twee dagen in een bus zitten maakt iedereen hongerig naar het zadel en de pedalen. Reeds na 200 meter wordt door de voltallige groep de eerste pijl gemist en fietsen we zo'n 4 à 5 km alvorens we omdraaien. Als het dan eindelijk gelukt is om de juiste route te pakken en we Milaan verlaten, gaat het tempo flink omhoog. Zelf fiets ik zonder computer, deze is me in de bus uit de tas gevallen en het lukt me niet om deze

06.00 uur: Start van de eerste klassieker deze week: Milaan - San Remo.

terug te vinden. Dus de hartslagmeter is mijn enige 'parameter.' Aan het feit dat er af en toe fietsers moeten afhaken weet ik dat het hard gaat. Zelf overweeg ik soms ook om te lossen.

Uitzicht vanaf de Cipressa.

Maar het idee om solo tegen de wind in te fietsen trekt me ook niet. Na 100 km is de eerste pauze: 33.7 is het gemiddelde en dat met wind tegen. Toch verbaast me dat niet want ik zag met regelmaat René en Henry op kop sleuren. Onze groep neemt slechts een korte pauze, anderen staan nog uit te hijgen, als we weer vertrekken. Al snel valt de groep uit elkaar want de organisatie heeft niet het originele traject gevolgd maar een omleidingsroute door een heuvelachtig terrein. Iedereen is nu op zijn eigen macht en kracht aangewezen. Dus fiets ik al snel alleen. Af en toe staan er al fietsers

stil of lopen naar boven. De route is verkeersluw, bijzonder zwaar maar landschappelijk geweldig mooi. De zon doet haar werk, ondanks dat het zondag is, met volle overtuiging: ruim 35°C. Kort voor de tweede pauze zie ik Stefan en Nils fietsen. Dat geeft moraal en moed, maar geen vaart. Hoewel de afstand soms nog geen vijftig meter is, lukt het me niet om naar hen toe te fietsen. Bij de tweede pauze aangekomen staat Nils nog met 'Isaac' aan de hand als ik me kom melden. Zijn complimenten neem ik in dankbaarheid aan. Volgens Nils gaat het met René en Henry bijzonder goed, maar hij maakt zich zorgen om Stefan. Daarom hebben ze het wat kalmer aangedaan. We rusten even, laten de door de organisatie aangeboden versnaperingen ons goed smaken, vullen de bidons en vervolgen onze weg. Op naar de Passo de Turchino en vandaar over de beroemde kustweg naar San Remo. We worden vergezeld door een wielrenner uit Almere. Hij is duidelijk gewend om te 'stoempen'. Op het vlakke doet hij zijn uiterste best om ons voor te blijven, echter in de klim pakken we hem telkens weer terug. Het verhaal tot aan de finish is snel verteld. Warm tot zeer warm, duizenden scooters en evenveel cabrio's passeren we. Rechts de bergen: ruw en onaangestaan. Links het strand met zonnende welvingen. Soms door een plastisch chirurg bewerkt. Genoeg te kijken dus. De te fietsen weg is glooiend met als gevolg dat er veel op de macht gefietst wordt. Na 220 km is er weer een pauze. We melden ons keurig bij de organisatie, zodat zij weten hoeveel rijders er voorbij zijn en/of nog moeten komen. Enkele 'snellen' zitten aardig getekend op een bankje. "Het zou een vlakke koers zijn. Op televisie zie je niet dat het zo op en neer gaat." En meer van dat soort uitspraken vallen er te noteren. Zal wel weer een geval zijn van 'te hard weggegaan.' Als ik op de routebeschrijving sta te kijken vraagt Nils of er nog geklommen moet worden. Volgens mij is bij hem ook het beste er ook af. "De Cipressa nog" lieg ik om ieders bestwil. De Poggio vergeet ik nog maar even. Na 290 km koers moeten we van de kustweg af de Cipressa op. De eerste km's zijn steil. Nils en Stefan geven er een snok aan, zelf doe ik alsof, maar ga niets harder. De totale klim is iets meer dan vijf km, en het lukt me om een totaal vermoeide Stefan weer in te halen. Normaal zou ik hem 'meenemen' naar boven, maar zijn hoofd maakt duidelijke bewegingen: het gaat niet meer. Even overweeg ik om alsnog een paar kinderen te adopteren zodat ik later aan hen kan vertellen, terwijl zij mij langzaam de pap voeren en de wijkzuster mijn blaascatheter komt legen, dat ik deze klimgeit op de Cipressa voorgebleven ben. Op de top pauzeren we kort en genieten van het prachtige uitzicht. Na de afdaling weer een paar km's over de kustweg en 50

meter voor het hotel gaat de route weer rechtsaf, de Poggio op. Ook deze klim is uiteindelijk

Een blik vanaf de Poggio.

niet zwaar, ik fiets met de 30 x 17 omhoog. Maar de afgelegde km's, de hoge temperatuur en de afstand maken het zwaar. Het siert Stefan dat hij, ondanks zijn vermoeidheid, hij niet kiest voor de gemakkelijkste weg. Om 19.15 uur arriveren we, enthousiast ontvangen door de anderen, in het hotel. In totaal 312 km gefietst. Snel het tijdens de trainingskampen beproefde recept: onder de douche en aan de bar.

Het eten is geweldig goed. Vijf gangen met van alles wat. Om 22.00 uur komt de laatste deelnemer binnen. Na het eten bedwingen we de Poggio opnieuw; alleen nu te voet. Uiteraard doen we de

dagsluiting buiten op het terras. Terwijl we onze vochtbalans weer in evenwicht brengen verteld iedereen zijn belevenissen van deze dag. De nodige lachsalvo's verdwijnen richting Lombardije, waar onze volgende uitdaging wacht.

Maandag 30 mei.

Om 6.00 uur wordt ik gewekt door de bouwvakkers die in de buurt van het hotel hun werkweek aanvangen met het aanzetten van de radio. Rustig doezel ik nog een uurtje om daarna op het gemak te ontbijten. De fietsen worden weer met de nodige zorg in de bus gezet en we hebben nog tijd om de nabij gelegen supermarkt te bezoeken.

Als om 10.30 uur de bus vertrekt komen de verhalen los. Zure benen, overgeven, kramp, en alles wat denkbaar is overkwam de renners gisteren. Alleen Henry heeft andere klachten. Hij heeft de tijd gehad om fietsend over de kustweg, gedurende zo'n 160 km, de diverse welvingen die op het strand lagen te aanschouwen. Klachten dus van hormonale aard. En waar haal je met deze temperaturen zo snel een koude washand vandaan?

Toch heeft hij ook last van verzuring, want tijdens de pauze doet hij de suiker in de asbak in plaats van in de koffie. Stefan is ook nog niet geheel hersteld want hij doet water in de koffie in plaats van melk. De verslaggever komt weer voor zijn verhaal bij Stefan langs. Laatstgenoemde verteld eerlijk dat het fietsen hem zwaar was gevallen. Op de vraag of hij wel

Aankomst bij het hotel in San Pellegrino.

de 'goede groep' bij zich heeft blijkt dat de techniek niet aan Stefan besteed is. Want als antwoord geeft Stefan: "Normaal fiets ik ook met deze jongens!" Terwijl het gesprek toch duidelijk over de tandwielen en de versnellingen ging.

's-Middags ga ik nog even op de kop door de bus. Met resultaat, want mijn fietscomputer ligt ergens achter een stoelpoot. Om 18.00 uur arriveren we in San Pellegrino Terme. Een oud kuuroord met veel vergane glorie. Het hotel is prachtig gelegen in de stad, de kamers zijn koel en het eten is goed. De porties zijn niet al te groot, maar vier gangen maakt dat het genoeg is. Helaas is ook hier

weer niet doorgelopen dat René een dieet heeft. Gelukkig is er met wat improvisatie nog wat te eten voor hem. En er zitten ook de nodige koolhydraten in bier, dus daar nemen we er ook nog maar een paar van.

Dinsdag 31 mei.

Om 05.15 uur gaat mijn Duitse kamergenoot weer zijn voorbereidingen treffen en daaraan zie ik dat het vandaag weer een dag van serieus koersen gaat worden. De *Ronde van Lombardije* staat op het programma. Nu is er geen officieel vertreksein, dus na het ontbijt kan iedereen zich melden en vertrekken. Reeds na vijf km is de eerste klim. Van te voren zag ik nog het meeste tegen deze klassieker op. Hij wordt door de organisatie vergeleken met Luik-Bastenaken-Luik. Als na 65 km de eerste pauzeplaats, op de Passo di Valcava, bereikt wordt hebben we al ruim 25 klimkilometers gehad. De afdaling van deze col is met stukken van 18% en scherpe bochten behoorlijk gevaarlijk. Er is genoeg te kijken, want het af te leggen traject slingert door de bergen, we passeren prachtige dorpjes waar processies gaande zijn en machtige rotswanden. Ook nu kan ik het niet laten om te proberen mensen die voor me fietsen te passeren. Niet iedereen is het daarmee eens, dus zo nu en dan gaat de hartslag behoorlijk omhoog. Maar met de rit van zondag nog in de benen merk ik dat ik het vandaag zonder al te veel competitie moet doen. En inderdaad, toerend langs het geweldig mooie Comomeer, voel ik de krachten uit mijn benen wegvloeien. Zeker als ik nog een tijdje het tempo van de groep 'Twello' probeer te volgen. Steeds meer moet ik de ketting richting spaken schakelen om nog vooruit te komen. Helaas had ik deze ochtend de dop niet goed op de bidon gedaan en ben deze verloren. En 1 bidon is te weinig. Mede omdat ook vandaag het spreekwoordelijke kwik weer ruim boven de 30°C zal geraken. Ik besluit, zeer tegen mijn gewoonte in, om maar eens uitgebreid te pauzeren. Ruim twee liter water en sinas vergezellen een smakelijke spaghettihotel. Als ik mijn weg weer vervolg blijkt dat een goede keus want nog geen drie km verder begint de zwaarste klim van de dag, naar de top van de Madonna Del Ghisallo. Deze klim naar een hoogte van 734 mtr. bevat stukken van 14% stijging. Boven maak ik

foto's van de standbeelden van Coppi en Bartali en van het kapelletje, dat door paus Pius XII tot beschermheilige van de fietsers is gewijd. Binnen staan de fietsen van Moser, Coppi en de verongelukte Cassartelli. Ook heeft menig wielerved zijn shirt hier uitgesteld. Wat een wielerveleving. De verzorging voor ons is op de parkeerplaats. Hier kan ik nog even wat vakantiewerk doen, want één van de deelnemers is gevallen en heeft naar mijn bescheiden mening wat ribben gebroken. De schaafwonden waren door de omstanders al opgemerkt. De organisatie zorgt dat hij naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis gebracht wordt. Ik was al onder de indruk geraakt van de organisatie: met vier personen 1000 km fietsroute bedenken, uitpijlen en elke tocht drie controleposten bemannen is al een wereldprestatie. En dan ook nog voor gewondenvervoer zorgdragen!!

De laatste 100 km van deze klassieker gaan gelukkig een stuk beter. Het eten heeft me goed gedaan. Ook passeer ik af en toe wat deelnemers en dat is goed voor de moraal. Helaas zie ik nergens in dit toch wielergekke land een rijwielzaak waar ik een bidon kan kopen, dus ben ik genoodzaakt om weer ergens te pauzeren. Na 190 km is de laatste pauze namens de organisatie, gevolgd door de zwaarste klim van de dag. Niet het stijgingspercentage, maar de lengte maakt deze klim tot een martelgang, althans voor sommigen. Zelf fiets ik, met dank aan mijn hartslagmeter, in een geleidelijk tempo omhoog. Hier en daar zie ik deelnemers schrikken als ze mij aan zien komen. Want fietsen is en blijft een individuele groepssport. En

Henry (li) aan de start voor Lombardije.

je laten passeren door een grijze man, die je vanochtend nog luid lachend achter je kon laten, dat wil eigenlijk niemand.

De laatste 15 km gaan alleen maar naar beneden, dus het is waar dat na een zware klim een beloning wacht. Na 11 uur en een kwartier ´solo´fietsen, waarbij ruim 240 km en 4200 hoogtemeters overwonnen moesten worden, kom ik voldaan bij het hotel. De goede groep van Stefan zit reeds fris en monter op het terras. Het bier smaakt me goed, maar tijdens het avondeten slaat de vermoeidheid toe. Ik wordt overvallen door een misselijkheid die normaal pas ´de ochtend na een avond met veel alcohol´ moet komen. Wanneer ik naar buiten vlucht en me op het terras zetel komt de man uit Almere bij me zitten. Hij heeft ook teveel gegeven vandaag. Hij is misselijk! Nog geen half uur later lig ik gestrekt, maar gelukkig wel in mijn eigen bed.

Woensdag 1 juni.

We hebben na het ontbijt nog tijd genoeg voor een gezellige zit op het terras. Ook probeer ik alsnog een bidon te bemachtigen, maar ook in San Pellegrino is nergens een rijwielzaak te vinden. Uiteindelijk krijg ik een bidon van een reisgenoot. Dat stelt alweer gerust.

Om 11.00 uur vertrekt de bus richting Zwitserland. Als we goed en wel onderweg zijn gaat de GSM van René: hoewel hij verwacht Charlotte aan de telefoon te krijgen is het ditmaal André. Het verhaal over de ´AH-erlebnis´ komt weer boven drijven. Onze reisgenoten weten uiteraard al veel over ons. Want

geheimen hebben we niet. Ook het verhaal over André en Charlotte kan daar nog wel bij. De mensen in de bus snappen niet alles. Want we vertellen lid te zijn van de WTC Dinxperlo, die een annexatie heeft gedaan van de snelle groep van ´Gendringen´ die weer bezig is samen met ´FietsenSchaatsClubVarsselderUlftenOmstreken.NL´ te fuseren. Maar als we het daar over hebben, wordt met name dat *puntNL* door iedereen tegelijk en met veel hilariteit uitgesproken.

Om een uur of vier zijn we in Zug, Zwitserland. Hier verblijven we in een jeugdherberg. Voor het eten gaan we de stad in om, genietend van het mooie weer, voor de afwisseling een paar biertjes te drinken. Op het terras ontmoeten we enkele Nederlandse fietsers, die aan de laatste twee klassiekers gaan deelnemen.

Helaas is het diner in de jeugdherberg beneden de maat. Als we ons op de afgesproken tijd komen melden is de soep al op. De kok heeft ook hier pasta op het menu staan en voor René niets. Dus staat de goede groep van Stefan op

om elders te gaan eten. In een nabij gelegen restaurant laten we ons de aardappelen goed

Opnieuw verteld Stefan uit eigen werk.

Vreemde eenden in Zug.

smaken. We raden Stefan, die steeds beter gaat fietsen, aan om goed te eten. Eigenlijk zou hij het gewicht van Nils moeten hebben voor een eerlijke competitie. Ook het gewicht van 'Isaac' komt ter sprake. En wat 'Isaac' kost in aanschaf en onderhoud. We geven Nils het advies om ook een carbon creditkaart te nemen. Dan komt hij bij de Pedaleur nog lichter naar buiten!! Nils kan er wel om lachen. We begeven ons weer naar de jeugdherberg. Boven in het stapelbed kom ik moeilijk in slaap, mede door het warme weer.

Nog lichter dan 6 kg.

Donderdag 2 juni.

Ook nu is het om 05.00 uur opstaan, ontbijten en voor 6.30 uur vertrekken. Bij het vertrek wordt er nog een groepsfoto gemaakt, waar we opstaan met het door de organisatie verstrekte wielershirt. Nu ben ik op tijd vertrokken voor wat het *Kampioenschap van Zürich* genoemd wordt.

Aanvankelijk moet ik een grote groep laten gaan, maar geholpen door enkele rode verkeerslichten, kan ik weer aansluiten en lukt het me om tientallen kilometers het wiel te houden. Bij de eerste klim, de Regensberg, spat deze groep uit elkaar. Ik ben reeds bij de eerste pauzeplaats voordat de organisatie er is. Samen met de enige vrouwelijke deelnemster van deze week fiets ik door. Deze dame, Andrea genaamd, staat in de juni-uitgave van *Fiets*. Zij was in 2004 goed voor 29000 km's. Ik kan haar dan ook maar nauwelijks volgen. Even later komt mijn Duitse kamergenoot me voorbij fietsen. Hij heeft toch ook een opmerkelijke stijl van fietsen. 52 x 11; ongeacht het parcours. Dus bij elke klim ga ik hem weer voorbij, maar op het vlakke is hij me duidelijk de baas. Na zo'n 100 km komt de trein uit de Achterhoek me voorbij. Ik kan een stukje in het wiel blijven, maar het is me al snel duidelijk waarom er met ontzag door de deelnemers gesproken wordt over de wielersprestaties van met name René en Henry. Bij de beklimming van de Hulftegg moet ik al meteen lossen. Boven is

Klim naar de top van de Sattellegg.

de tweede pauze en daar tref ik Nils en Stefan aan. We besluiten om met ons drieën te proberen de dag tot een goed einde te brengen. Genietend van de mooie vergezichten, de bergen met hun besneeuwde toppen, de verzorgde weilanden en de blauwe bergmeren maken we ons op voor de beklimming van de Sattellegg. Dit is een klim van 11 km lang. Ondanks dat er af en toe een stijgingspercentage van 11% in zit, loopt deze klim mooi gelijkmatig. Uiteraard zijn Nils en Stefan eerder boven, maar de verschillen zijn wel eens groter geweest. Volgens de organisatie is het van hier alleen nog maar 'vals plat'. Maar in 5 km

van 880 mtr naar 1077 mtr hoogte voelt toch niet echt als 'vals plat' aan. Gelukkig gaan de

laatste 25 km alleen naar beneden, dat voelt toch wel prettig aan. Nils heeft het vandaag ook zwaar gehad want 15 km voor de finish steekt hij triomfantelijk zijn handen in de lucht, denkende dat hij al aan de finish is. Maar toch een verdienstelijke prestatie geleverd met zijn allen: 225 km, 3035 hoogtemeters in precies 9 uur.

Henry en René hebben reeds gefoerageerd, dus we kunnen zo vanaf het zadel de blikken lostrekken. Voor het eten zoeken we nog het terras op in de stad waar we verscheidene deelnemers zien finishen. Het eten is nu beter verzorgd, de toerleider zorgt er persoonlijk voor dat iedereen soep krijgt. Na het eten gaan we weer richting stad en belanden op een terras van wat we hier een coffee-shop zouden noemen. Het is er hartstikke druk, we zijn duidelijk de oudste bezoekers, de enige zonder piercings en Nils en Stefan zijn zelfs de enige twee personen die geen geestverruimende middelen tot zich nemen. Ook niet tegen de dorst. Even zakt de stemming wat als we door het thuisfront op de hoogte gebracht worden van de 'Val van Han'. Maar gelukkig duurt een depressie nooit lang, ook hier niet.

Reisleider Gerard schenkt voor Nils de soep

Vrijdag 2 juni.

Om 6.00 uur ben ik reeds wakker. Op 'mijn gemakje' de sanitaire handelingen verrichten, ontbijten, de fiets in de bus, wij in de bus en weer uitrusten.

Her en der wordt driftig geschreven voor diverse clubbladen. Hoewel ik begrepen heb dat de meeste wielerverenigingen tegenwoordig een eigen website hebben en hun verhalen, al dan niet voor iedereen te lezen, daarop zetten. We mogen ons als WTC Dinxperlo dus wel gelukkig prijzen dat Henry zo actief is. Internet-adressen worden uitgewisseld. Onze andere website, die van 'FietsenSchaatsClubVarsselderUlftenOmstreken.NL' kent iedereen al uit het hoofd.

Aan sommige deelnemers is het duidelijk te zien dat de tot op heden verreden klassiekers niet in de koude kleren zijn gaan zitten. Nou was het daar ook te warm voor, maar sommigen hebben toch ook wat weinig fietservaring. Met name het 'duurwerk' sloopt hen. Terwijl één van hen vertelde dat hij reeds vier jaar geleden met zijn vrouw was gaan onderhandelen om nu mee te mogen!

Pratende met dezès en gene blijkt dat het nog gekker kan. Zelf denken we dat we veel fietsen maar enkele deelnemers gaan 3 juli naar de Dolomieten Marathon om daarna 9 juli deel te nemen aan de Marmotte. Tsjaa.....

Al vroeg arriveren we in Schlangenbad, in de buurt van Wiesbaden, alwaar de laatste klassieker zal starten. Er zijn zo'n 20 extra deelnemers uit Nederland en België naar hier gekomen om deel te nemen. Zij doen mee voor het Klassiekerbrevet. Wij hebben deze week al meerdere malen uit moeten leggen dat we meedoen voor ons plezier. Terwijl we ook hier een terras veroveren begint de lucht te betrekken. En inderdaad, we zitten nog geen vijf minuten aan tafel, of een helse onweersbui breekt los.

Henry laat zich tijdens het eten van zijn goede kant zien. Na een bewogen speech haalt hij een recordbedrag op voor de chauffeurs en Gerard, de grote organisator van deze week. Laatstgenoemde heeft een fulltime baan en doet dit alles er gewoon bij. Fietsen is wel zijn

passie, de klassiekerweek is de enige week dit jaar dat hijzelf niet op de fiets zit. Geen wonder dat hij de partner is van Andrea, de vrouw van de 29.000 km. René nodigt hen uit om volgend jaar mee te gaan naar Mallorca, en in eerste instantie staan ze er niet onwelwillend tegenover. Na het eten besluit iedereen maar meteen naar bed te gaan. Het is donker en nat buiten.

Zaterdag 3 juni.

Om 06.00 uur is het ontbijten. René doet de mededeling dat om 17.30 uur de taxi voor zal staan om ons naar het station te rijden. Voor aanvang van deze week hebben we met ons vijven besloten om op zaterdagavond, na **Rund um den Henniger Turm**, met de trein naar Nederland te reizen. De bus gaat morgen terug. Maar deze zal pas om ongeveer 19.00 uur in Het Harde arriveren. Dat is ons te lang en te laat, mede omdat we maandag weer moeten werken. Helaas ben ik als één van de laatste weg voor de laatste klassieker. Meteen vanaf het hotel gaat de weg omhoog, dus een wiel pakken is er niet bij. Het Taunusgebergte is prachtig. Maar zwaar. Het gaat constant op en neer. Uiteraard niet het gebergte maar de wegen. Bij de eerste controle staat Gerard. “Doorfietsen, want om 17.30 uur is de taxi er. De rest is al lang weg!” Dus snel de bidon gevuld, een koek aangepakt en meteen weer mijn billen in

het deze week goed van vaseline voorziene zadel gedrukt. Door een wegomlegging mis ik een pijl, waardoor ik een aantal kilometers omfiets. De benen willen niet wat ik wil. Mijn hartslag komt niet boven de 75%. Ondanks dat probeer ik zoveel mogelijk van de omgeving in mij op te nemen. De kastelen op de bergtoppen zijn een genot om naar te kijken. Er is weinig auto-verkeer op de route. Ik zie ook weinig fietsers, soms twijfel ik of ik wel goed zit. Maar iedere

De Henniger Turm zelf.

Geweldig mooi parcours heeft de Henniger Turm.

keer kom ik alsnog de oranje stickers tegen, dus ik ga nog goed. Bij de tweede controle tref ik een groot aantal reisgenoten uit de bus. Zij zien er getekend uit. “Charles, je moet meteen door want om 17.30 uur komt de taxi!” roepen ze in koor. Dus dat doe ik dan maar. De route gaat nu naar de top van de Grosse Felsberg. Hier zie ik weer wat meer deelnemers en ook nu lukt het me om enkele van hen te passeren. Wat zien sommigen af. Ik weet niet of ik zelf zo diep zou willen gaan. Maar ze zeggen allemaal “ja” als ik vraag of het nog wel gaat. Zo’n zebra-

pak ala Chippolini geeft ook wel verplichtingen! Boven op de Felsberg is het koud, de wind heeft vrij spel en de zon laat zich vandaag maar zeer zelden zien. Het is er nog geen 13 °C. Ook hier weten ze dat ik op moet schieten. Tot mijn spijt heb ik geen windjack meegenomen,

alleen de mouwstukken. De afdaling is behoorlijk fris. Gelukkig heb ik de laatste 40 km de wind tegen en gaat het parcours bij voortdaring op en neer, dus voldoende gelegenheid om warm te worden. Ook lukt het me nu om weer wat harder te gaan fietsen. Een aantal deelnemers ga ik nog voorbij en gek genoeg kunnen ze niet volgen. Uiteraard geeft dat een goed gevoel. Zeker omdat enkelen van hen me de eerste klassiekers duidelijk de baas waren. Om 17.15 uur arriveer ik bij het hotel. De mensen uit onze bus feliciteren me en René komt toevallig net naar buiten om te kijken of ik al en aantocht ben. "Ga je maar rustig douchen dan bestel ik vast een biertje voor je!" Na precies 10 uur fietsen, 230 km en 3750 hoogtemeters

Een veilig gevoel?

met in totaal 9 minuten pauze, zal een biertje goed smaken.

Als ik echter even later bepakt en gezakt weer buiten kom, zie ik nog net mijn fiets in het taxibusje verdwijnen. Snel de aanwezige reisgenoten gegroet, Gerrit en Andrea uitgebreid bedankt, en hup, de taxi in.

Een half uur later stappen we onder politiebewaking, niet vanwege de waarde van 'Ísaac' maar vanwege de aanwezige voetbalsupporters, in de trein. Moe maar voldaan. En als we om 23.00 uur in Empel weer uitstappen staan Ria en Charlotte ons

reeds op te wachten. Voor middernacht ben ik thuis in Doetinchem en kan Wilma vertellen over onze belevenissen. Er wacht nog 1 klim..... naar boven!

Conclusie.

Het was een bijzonder geslaagde week. Over het algemeen waren er goede onderkomens en voldoende te eten. De sfeer was aangenaam, veel gelachen en leuke contacten met de reisgenoten. De routes zijn uitgepijld. Het is wel opletten geblazen maar op 1000 km fietsen ben ik, op de start van Milaan - San Remo na, maar 1x fout gereden.

Vier klassiekers in 1 week is bijzonder om te doen. De vermoeidheid slaat toe en toch weet je nog weer krachten aan te boren om door te gaan. Ook René (bijna alle tochten als eerste binnen) Henry (een goede tweede) Stefan en Nils hebben genoten.

Dat het goed te doen is, daar kwam ik zondagmorgen na thuiskomst achter. Ik ging op de weegschaal staan en bleek geen gram te zijn aangekomen of afgevallen!

Rust in de Zwitserse plaats Zug.

Charles Keijser.